

† VINCENTIU
Prin harul lui Dumnezeu
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări!**

Dreptmăritori creștini,

Le-a binecuvântat și învrednicit Prea-bunul Dumnezeu să parcurgem în pace acest urcuș duhovnicesc, care este Postul Crăciunului, primul mare post din acest An Bisericesc, mergând spre Betleemul Iudeii, locul unde s-a născut Mântuitorul Iisus Hristos, Mesia cel prezis de profeți.

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, „Soarele dreptății“, are loc după solstițiul de iarnă și coincide cu momentul când zilele încep să crească și nopțile să scadă, împlinindu-se proorocia lui Maleahi, care spune: „Și va răsări peste voi, cei care vă temeți de numele Meu, Soarele dreptății“ (Maleahi 3,20; cf. Luca 1,78) și faptul că Mântuitorul Iisus Hristos S-a descoperit pe Sine ca fiind „Lumina lumii“, după cum mărturisește Sfântul Evanghelist Ioan (8,12).

În secolul al IV-lea, după Edictul Sfântului Constantin cel Mare și recunoașterea libertății creștinilor de a săvârși cultul, găsim cea mai veche mărturie legată de sărbătorirea la 25 Decembrie a Nașterii Domnului. Ca „Lumină a lumii“, Iisus Hristos se naște într-un moment de maximă însemnătate, la reînnoirea zilelor. După o creștere continuă a duratei nopții, soarele își reîncepe ascensiunea, determinând o creștere a luminii.

Dar acest simbolism al luminii nu se oprește aici. Întrebat de către ucenicii lui Iisus Hristos cine este acesta, Sfântul Ioan Botezătorul le răspunde: „Nu eu sunt Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“ (Ioan 3,28 și 30). Nașterea sa, prăznuită la 24 iunie, corespunde solstițiului de vară, care marchează descreșterea treptată a puterii soarelui, până la nașterea celui alt Soare al dreptății, care este Domnul nostru, Iisus Hristos.

Sărbătoarea Nașterii Domnului după trup este maica tuturor sărbătorilor, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Nașterea este urmată de toate celelalte sărbători împărătești, adică de Bobotează, de Întâmpinarea Domnului, de Schimbarea la Față, de Sfintele Pătimiri și Înviere, de Înălțarea Domnului. Fără Naștere, nu ar fi Înviere, iar fără Înviere nu s-ar fi împlinit scopul Sfintei Întrupări.

Sărbătoarea Nașterii Domnului este numită de români „Crăciunul“, un nume popular vechi, care

provine din limba greacă, din expresia *Hristughenna* și înseamnă „Nașterea lui Hristos“. Această expresie a intrat în limba română și, datorită necunoașterii de către vorbitori a limbii grecești, s-au creat forme populare ca *Christughina*, *Christuna*, *Crășuna*, *Crăciun*.

Iubiți frați și surori în Domnul,

 inunea din Betleem este începutul sărbătorii noastre, care dintotdeauna are în centrul ei vestea Nașterii lui Iisus, potrivit Evangheliei după Luca. Istorisirea Nașterii Domnului de către Sfinții Evangheliști nu este o fabulă scrisă pentru copii, ci este o pagină de istorie, o pagină din Sfânta Evanghelie, adică vestea cea bună! Din acest motiv, Sfântul Evanghelist Luca vrea mai întâi de toate să plaseze acest eveniment extraordinar în marea istorie a lumii cunoscute atunci, marcată de dominația imperiului roman asupra tuturor zonelor Mediteranei. Cezarul Octavian Augustus a hotărât să se facă un recensământ în toate provinciile imperiului condus de el, și care a fost pus în aplicare în ținuturile lui Israel de Quirinius, guvernatorul Siriei.

Sfinții Evangheliști insistă în accentuarea caracterului istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o personalitate istorică,

ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că întruparea nu a fost o presupunere sau închipuire.

Dreptul Iosif s-a supus acestei porunci imperiale și, împreună cu logodnica sa Maria, au părăsit cetatea Nazaret pentru a merge la Betleem, în Iudeea, în sudul Țării Sfinte, acolo unde se născuse regele David, cel care primise făgăduința de la Dumnezeu că din casa și seminția lui se va naște Mesia, Unsul lui Dumnezeu și regele lui Israel.

Când Dreptul Iosif și Fecioara Maria au ajuns la Betleem, s-au aflat într-o situație foarte grea, negăsind niciun loc de găzduire.

Maria, care era însărcinată, a dat naștere Unicului Său Fiu, vestit ei prin descoperire divină, că Se va naște de la Duhul Sfânt (Luca 1, 35), un Fiu pe care numai Dumnezeu putea să-L dăruiască întregii omeniri. Aici vedem un puternic contrast, care caracterizează întreaga istorisire legată de nașterea pruncului Iisus: cel care stăpânește lumea este Augustus – numit de supuși *Divus*, adică „Dumnezeu“; *Sotir*, „Mântuitorul“; *Kyrios*, „Domnul“ -, însă adevăratul Mântuitor și Domn este un supus al său, un Prunc născut într-o familie săracă, pentru care nu s-a găsit un loc în această lume.

Cunoaștem cu toții icoana Nașterii Domnului: o peșteră în care Maria stă lângă Fiul său așezat într-o iesle, alături se află Dreptul Iosif, martor și

păstrător al acestei taine care i-a fost descoperită de înger, de care a fost cuprins și căreia i se supune, chiar dacă nu o înțelege pe deplin. Totul se petrece noaptea, în tăcere, într-o atmosferă caldă, cu o mamă care aduce pe lume un Copil. Nimeni nu cunoaște această familie, nimeni nu i-a primit, nimeni nu și-a dat seama de minunea petrecută. Însă, iată că Dumnezeu trimite pe Îngerul Său păstorilor din jurul Betleemului, pentru a le descoperi această taină: *„Și iată îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor“*. Păstorii erau oameni disprețuiți și marginalizați, care nu erau considerați vrednici să meargă la Templu să se închine și să aducă jertfă lui Dumnezeu. Însă tocmai acestor oameni, considerați ultimii și cei mai neînsemnați din societatea Iudeei, li se adresează vestea îngerului, care le descoperă un eveniment excepțional, așteptat de tot Israelul și care să bucure tot poporul lui Dumnezeu. Contrar condiției lor smerite, păstorii sunt primii destinatari de drept ai evangheliei Nașterii lui Hristos: ***„Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David“***.

Întruchipând poporul celor aleși, păstorii sunt cei dintâi care primesc vestea minunată a acestei nașteri dumnezeiești. Oameni obișnuiți, păstorii „contemplă minunea“. După spusele Sfinților

Părinți, descoperirea lui Hristos către păstori s-a făcut din mai multe motive: în primul rând, pentru curăția sufletească și trupească a păstorilor, datorată vieții și depărtării lor de lume; în al doilea rând, pentru că păstorii erau păstrători și următori ai rânduiei și ai virtuților patriarhilor Vechiului Testament; în al treilea rând, pentru a se arăta că Hristos va fi adevăratul Păstor al neamului lui Israel și, în al patrulea rând, pentru a se vedea limpede că Hristos nu i-a ales pe cărturarii și pe fariseii vicleni spre a fi primitori ai revelației, ci pe oamenii simpli și smeriți, pe cei curați cu inima.

În această veste bună vedem cum este anticipată vestea cea bună a Învierii: Iisus este Domnul, Kyriosul, Mântuitorul! Nu Octavian Augustus care-și atribuisese aceste titluri, ci un Prunc abia născut primește aceste titluri din partea lui Dumnezeu. Așa se descoperă Dumnezeu celor mici și neînsemnați, considerați ultiți oameni ai societății, o societate din care erau excluși și marginalizați de către cei care credeau că sunt destinatarii de drept ai revelației lui Dumnezeu: slujitorii templului, cunoscătorii Legii, credincioșii militanți, convinși că numai ei sunt adevărații fii ai lui Avraam.

Aceasta este măreția și atotputernicia lui Dumnezeu. Nu este o măreție în sensul omenesc al cuvântului, după cum nici autoritatea divină nu este o autoritate de felul celei omenești, pe care o știm noi aici, pe pământ. Prin măreția și slava

lui Dumnezeu se manifestă de fapt smerenia. Iar această smerenie a lui Dumnezeu S-a manifestat și prin hotărârea de a se întrupa ca Prunc.

Păstorilor le este dat chiar și un semn, o indicație precisă pentru a vedea și a înțelege: nimic extraordinar sau dumnezeiesc, ci o realitate umană: *„Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle“*. Iată descrisă o realitate simplă și smerită, fără să aibă ceva „extraordinar“. Și cu toate acestea, vestea cea bună a Nașterii Domnului este dată de mulțime de oaste cerească, un cor al îngerilor, uniți parcă într-o liturghie cosmică a cerului, pe care nu reușim să o contemplăm, nici să o ascultăm, însă care umple întreg universul și preaslăvește sfințenia și măreția lui Dumnezeu, adică proclamă cine este El și cum Dumnezeu iubește lumea Sa. De fapt, corul îngerilor descoperă păstorilor și nouă oamenilor dintotdeauna care este vrerea lui Dumnezeu: *„pace pe pământ și bună învoire între oameni“*.

Din această oaste cerească fac parte în primul rând îngerii fiecărui neam, care primesc cu mare bucurie întruparea Mântuitorului. Nașterea Mântuitorului nu-i putea lăsa indiferenți, de aceea coboară să vestească dimensiunea cosmică (cerul și pământul) a sfintei întrupări. Sfântul Efrem Sirul spune că „în ziua aceea îngerii și arhanghelii s-au pogorât să cânte laudă nouă pe pământ. **În taină ei coboară și astăzi, veselindu-se cu cei ce priveghează.** Atunci când și-au cântat această

laudă întâia oară, lumea era plină de blestemății. Binecuvântată fie nașterea prin care astăzi lumea răsună de imne de laudă!“.

Iată vestea cea bună a Nașterii Domnului: Dumnezeu ne iubește atât de mult încât a dorit să se facă unul dintre noi, să ne asume condiția căzută și să ne ridice din nou din locul din care am căzut.

Dreptmăritori creștini,

dată cu Nașterea Domnului sau întruparea Sa în istorie, omul a fost asumat de Dumnezeu și de aceea nu mai putem să vorbim sau să cugetăm despre Dumnezeu fără să vorbim sau să ne gândim la valoarea omului ca persoană restaurată și asumată de Dumnezeu. Tocmai pentru faptul că de la Nașterea Pruncului dumnezeiesc până la moartea Sa jertfelnică pe cruce, El ni l-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (cf. Ioan 1, 18: ni l-a „descriș, povestit, interpretat“), prin viața sa pământească, prin cuvintele Sale dumnezeiești, prin modul Său de a fi, prin privirile și mângâierile Sale, prin mâinile Sale care au binecuvântat această lume, prin brațele Sale larg deschise pe cruce îmbrățișându-ne, prin trupul oferit ca jertfă pentru toți cei care l-au ocărât și batjocorit.

Aceasta este valoarea Creștinismului, fiindcă ne cere nouă, celor ce credem, să trăim legătura

noastră cu Dumnezeu printr-o permanentă depășire a formalismului, a formelor fără fond, pentru că după Nașterea Mântuitorului Hristos, a lui Dumnezeu – Omul în istorie, pe primul loc se află omul și nu templul, omul și nu sabatul sau legea, și mai ales că ceea ce valorează cel mai mult este omul sfânt și nu țara de unde provine.

Slujitori și mesageri ai acestei descoperiri dumnezeiești au devenit mai întâi îngerul, care s-a arătat păstorilor, apoi cetele îngerești care au cântat imne de laudă și au preamărit slava și puterea Sa. Și tocmai păstorii, considerați de iudaismul oficial nevrednici să participe la săvârșirea cultului de la templul din Ierusalim și din sinagogi, ei, cei mai desconsiderați în societatea iudaică de atunci, au devenit primii destinatari ai Evangheliei. Lor le-a dat vestea îngerul Domnului, au devenit purtătorii și mesagerii veștii celei bune a Evangheliei. Iar vestea aceasta bună și frumoasă a răsunat în toată lumea, care de veacuri aștepta vestirea ei: *Astăzi în Betleem, în Cetatea lui David, S-a născut pentru voi un Mântuitor, care este Hristos Domnul.*

În această bună veste găsim concentrată o mărturisire de credință esențială pentru creștinism: Iisus, Pruncul născut din Fecioara Maria, este Mântuitorul, Mesia – Hristos, Kyrios – Domnul, care poartă Numele lui Dumnezeu Însuși pentru că este deofință cu El, unul din Preasfânta Treime.

Iubiți frați și surori în Domnul,

ărturisirea credinței noastre trebuie să fie firească și să se inspire din simplitatea mesajului adus de îngerii la Nașterea Domnului, din simplitatea și din realitatea smerită care a înconjurat venirea lui Dumnezeu printre noi. Această mărturisire de credință trebuie să fie fără ostentație, fără a căuta în orice împrejurare lucrurile extraordinare sau miraculoase, ci numai plecând de la experiența lui Dumnezeu din realitatea concretă, de zi cu zi a vieții noastre. Un cuvânt atribuit Mântuitorului de Părinții Bisericii spune: „Ai văzut un om, L-ai văzut pe Dumnezeu“. Da! Pentru că de la venirea sau întruparea lui Hristos, Dumnezeu se vede, se întâlnește, se cunoaște și recunoaște, se iubește și se cinstește în fiecare persoană umană, bărbat sau femeie, pe care o întâlnim în fiecare zi.

Iisus, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Se naște în cele mai umile condiții pe care ni le putem imagina. Și azi El Se naște în condițiile propriei noastre vieți, ale rutinei noastre, ale stresului nostru, ale neliniștii noastre, ale caracterului nostru muritor. Cu toate acestea, El vine ca un dar al bunătații și iubirii Tatălui pentru noi.

Dreptmăritori creștini,

Anul acesta, 2018, care se va încheia peste puțin timp, a fost un an cu multe încercări, dar și cu multe daruri primite de la Dumnezeu. În aceste încercări și ispite care par fără sfârșit, vedem pronia și iubirea de Părinte a lui Dumnezeu pentru cununa creației Sale, omul.

Am serbat la 1 Decembrie Centenarul Marii Uniri, împlinirea visului multiseclar al românilor de a trăi între hotarele aceleiași țării.

Biserica Ortodoxă, Maica neamului românesc, cum o numea Mihai Eminescu, a adus ca semn de jertfă și mulțumire la acest moment aniversar al unității Catedrala Națională sau Catedrala Mântuirii Neamului, cum a numit-o și dorit-o primul Patriarh al României, Miron Cristea, făuritor, alături de alți fruntași români, al Unirii.

În acest an al mântuirii, 2018, când întreaga suflare românească serbează Centenarul României Mari, să încercăm să ne arătăm vrednici urmași ai înaintașilor noștri care ne-au lăsat această țară, să ne străduim ca Hristos Domnul, Cel ce S-a născut în Betleemul Iudeei, să Se nască și în sufletele noastre și să renască în noi nădejdea mântuirii, dar și a unirii noastre în jurul valorilor nepieritoare ale unității de credință și neam.

La această prăznuire a luminii și bucuriei, vă doresc să primiți sărbătorile Crăciunului, Anului Nou 2019 și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii duhovnicești, binecuvântându-vă pe toți și rugând pe Mântuitorul Iisus Hristos, Cel născut în ieslea Betleemului, să vă dăruiască cele ce vă sunt de folos sufletelor și trupurilor voastre.

Al vostru arhipăstor, stăruitor în rugăciune către Dumnezeu pentru pace și bunăvoină, pentru sporite rodire în Iisus Hristos, Domnul Păcii,

f. Venetian

Episcopul Sloboziei și Călărașilor